

Ey Ömrümün En Güzel Gecesi Uzaktan Oku Sözlerimi

— aysegul-tezc · 05 Şubat 2010

"Yanık bir türküye dolar gözlerim
Ay düşerken toprak kokan tenime
Hüzünlü akşamlarla doludur kalbim
Boşlukları dolaşırken ömrüm karanlıkta
Lal'dır aşk... Yakar dudaklarımı,
Resmini yaparım ahh ben'i hatırlamalarının..."

Diz çökerim dalgalara... Düşlerime alırım seni... Sarılıp şarkılı tesellilere, yakamozlanan yüzünü izlerim Ege denizinde. Avuçlarımda kıvranır acı içinde özlemin... Ay ışığında olgunlaşan bir üzümdür gözlerim – ki seversin bilirim. İskelede yanaşsa da vapur, başladığım yerde bitmek zorundayım bilirim. Gözlerimi ardımda bırakıp gideceğim sızım sızım. Gün batımlarında nefesin hışırdattırken sararmış yapraklarımı, ıslaktır ay ışığı... Bilsen ne zor mavi denizlere dönmek ardımı, ah bilsen...

İşte bu yüzden siyah gökyüzü, bu yüzden umarsızdır deniz...

Mazi ıssız bir kumsaldır el ele yürüyemediğimiz... Deniz gridir ve bulutlar paramparçadır bu yüzden. Hep ayrı bir yıldızla kaybolursun bulutlu gecelerde. Martıların beyaz kanatlarında yarımır sensiz sabahlarım. An'larım yarım, bir iç kanamadır dökülen yokluğunda... Hece hece saçlarıma dolanıyor şiirlerim, manalarım yarım... Güneşin yüzünde hayallerimiz sona eriyor bak... Biliyorum yolumuz buraya kadar. Oysa yüreğimin kenar mahallelerindeki mutsuzluğa bayılıyorum ben. Diyorlar ki bu hayat öldürecekmiş beni. Öldürseler de, inanmam.

Rüzgar kulağımda keskin bir sestir ruhumu dağılayan. Yüreğimi saran alevlerle yalnızım her gece. Yıldızlara bakarken gözlerimde ıslanır iki kahverengi leke. Koca bir ömrü tüketmek isterim yokluğunda ve hazırlanırım ömrümü terk etmek üzere. Siyah bir Eylül hiç gitmez benden. Kanayarak sarılıırım içimdeki Eylül'e... Hüzün kokan saçlarımla sararmaya yüz tuttuğumda, öpüşünle darmadağınım. Söyle, sana kim öğretti böyle öpmeyi...

Derken, bir bardak suyla düşersin aklıma, çöllerime baharlar gelir.

Susma söyle, bu fakir kızı gönül sofranda ağırlar mısın... Yanaklarımdaki tuzlu yağmurlarla yıkasam hüznlerini, yeniden sever misin... Sofranda bereketin, gönlünde servetin, damarlarında dolaşan saadetin olmaya geldim desem. Eli kürek tutan, eli yürek tutan bir bahçevan olur musun bu solgun güle, yüzü aşk gibi toprak kokan.

Susuyorsun... Hep sustun...
Kim bilir, yine susacaksın...

Teşekkür ederim... Şarkılarda yaşayan bir kadına hüznlerini yasladın. Genişledi yalnızlığımın esmer boyalı odaları, uykularda kanıyorum gözümü yumduğumda. Ah benim masalarda kavuştuğum can özüm, düşlerimdeki su bakışım, henüz geleceği düşünmeye fırsat bulamadan sesime vermediğin sevdiğim sesini duyuyorum sevda ülkemizin yankılanan dağlarından. Yıldızlara kurduğun salıncakların ipine asmak istiyorum kendimi yar. Islak bir güneş gibi hiç mi gerçek olmaz düşler, hiç mi ısıtmaz uzaktan uzağa öpüşler...

Kazınırken yüreğim sensizlikle ıssızlığı beş geçiyordu zaman. Tüm zamanları ölümsüzlüğe ayarladığımda sen hep o şarkıyı dinliyordun. Ve ben kıskanıyordum Elvida'yı... Gülücüklü gözlerimle nereye baksam sana rastlıyordum ve Keşke'li cümleler geçiyordu içimden her birinin öznesi sen. Belki'lere kurban ettiğin sevdami, hayatımın her köşe başını mesken tutan gizli hüznlerin karşılıyordu. Oysa birbirinden mutlu odaları vardı yaşadığın evin... Sanki bahar gelmişti yağmurdan çürümüş pencerelerine ve ben gözyaşım gibi üşüyordum, ayak izlerine düşüyordum yaprak yaprak. Bu yüzden parçalı ve bulutsuzdu gökyüzü. Yağmura açmıştım avuçlarımı, dualarım kabul olmuyordu.

Ve yüreğin, en zengin cümlesiydi şu fakir ömrümün...

Varlığınla güzelleşen bir hayatım olmadı da benim
Yokluğunla tutuşan hüznlerime ateştir yüreğin.

Ayşegül TEZCAN